

[Gert Petersen]

for mig står som det groveste angreb på de faglige rettigheder og reallønnen, vi har oplevet, siden Danmark fik sin frie forfatning i 1849. Det bør også bemærkes, at Lønmodtagernes Dyrstidsfond skal finansieres af midler, som skulle have kompenseret lønmodtagerne for indtrufne prisstigninger, og som de i øvrigt selv er blevet tvunget til at indbetale over skatterne.

Alligevel er det vel nok sådanne forslag, der har fået den borgerlige opposition til at råbe op om den skinbarlige socialisme. Jeg vil godt berolige de borgerlige: det udspil, vi har fået her, har intet med socialisme at gøre. Når vi inden for socialistisk folkeparti kritiserer lande, der kalder sig socialistiske, fordi vi finder, at de krænker socialismen og socialismens ideer, så er det lige nøjagtig, når de gør det, som denne regering, i øvrigt i princippet med de borgerliges fulde velsignelse, lægger op til at gøre: en central fastsættelse af lønningerne uden utidig indblanding fra fagbevægelsens medlemmer.

Det kan godt være, at Bresjnev synes, det er socialisme. Det kan være, at hr. Poul Schlüter synes, det er socialisme. Det har dog ikke afholdt hr. Poul Schlüter fra at være med til det ved forskellige lejligheder, og hvis han har noget imod det i denne omgang, så er det, fordi han mener, at denne statscentralistiske model åbenbart ikke går langt nok. Vi andre synes det ikke, vi andre ved, at den slags ting intet har med socialisme at gøre.

Jeg vil godt gøre opmærksom på, især over for socialdemokratiet, som er det største arbejderparti herhjemme, at nu har fagbevægelsens medlemmer været sat ud af spillet i de sidste 5 år. De skal også sættes ud af spillet, ser det ud til, i 1981, fordi der står i dette oplæg, hvordan fagbevægelsen skal indrette sig i 1981. Da planen er langsigtet, kan der såmænd godt gå en halv snes år med disse tilstande. Mon man har tænkt over det i den fagbevægelse, som nu har givet sin velsignelse? Hvad bliver der egentlig af fagbevægelsen efter 10-15 års umyndiggørelse? Det ender med, at den kommer til at spille den samme tilbagetrukne, lidt anonyme rolle som et kontor i arbejdsministeriet, hvis da ikke arbejdspladserne og fagbevægelsens menige medlemmer selv tager hånd i hanke med sagerne og nu vender sig mod denne grove umyndiggørelse af arbejderne og lønmodta-

gerne. Jeg både håber, tror og opfordrer til, at det vil ske. Her er det i sandhed mere end betalingsbalancen, der står på spil. Det er en af demokratiets grundpiller, man er i færd med at underminere, det er fagbevægelsens selvstændighed og i ganske særlig grad – dette være også sagt til de faglige ledere – fagbevægelsens medlemmers medleven og medindflydelse.

Jeg har her koncentreret mig om indgreb i overenskomster og lønninger, fordi det – selv om nogle gerne vil have det til at se anderledes ud – er det afgørende og centrale element i regeringens såkaldte kriseplan. Socialistisk folkeparti vender sig kategorisk og ubetinget mod dette indgreb. Der eksisterer andre og langt bedre muligheder. Jeg synes ærlig talt, at når regeringen kun høster utak for sit knæfald for hr. Poul Schlüter og hr. Christophersen, så synes jeg, at man skulle holde op med det knæfald og slå ind på en anden politik og udnytte de andre muligheder, som findes.

Men nu vel, når vi ser på den samlede pakke, så er der – som jeg har været inde på – nogle mindre modsigelser i den. Jeg sagde, det var et mystisk kompromis, og derfor er der da også en række ting, som socialistisk folkeparti kan støtte. Regeringens motiver til at fremsætte disse forslag er ikke nødvendigvis de samme, som får os til at støtte dem. Vi ser dem ikke som en del af indkomstpolitikken, men vi ser dem som skridt, det er rigtigt at få taget, og som engang skal videreføres.

Socialistisk folkeparti har hele tiden sagt, at alle muligheder for en reformpolitik bør udnyttes. Vi vil ikke forskertse sådanne muligheder, selv om vi anser regeringens hovedlinje i indkomstpolitikken for at være helt forkert i samfundsøkonomisk henseende og til skade for lønmodtagerne. Indkomstpolitikken vil med sikkerhed bryde sammen før eller senere, som det skete i Holland, som det skete i Storbritannien, som det er sket i en række andre af de lande, vi plejer at sammenligne os med. Men så er det til gengæld vigtigt, at der er reformer, der står tilbage, og som man kan bygge videre på.

Niels Helveg Petersen (RV):

Efter nu at have påhørt de tidligere taler, have påhørt hr. Ellemann-Jensens tale og hr. Poul Schlüters tale og derefter hr. Gert Peter-